

De scō nō dando canibus.

li.

27

talibus porcis secretorum mysterioꝝ
miseris margaritas: scēnose vite dele
ctatione mente grauari: nō intelligūt
preciositatē earū. sed estimātes eas si
miles eē ceteris fabul' mūdialib': simi
liter ⁊ carnalibus actibus eas concu
cant. ⁊ post modicum cōuersi per ino
bedientiam rumpūt prebitores earū.
frequenter autē scandalizati in eis calū
niantur expositores earum: quasi do/
gmatum nouorum seminatores. Et si
talibus canibus qualib' diximus de/
veris sancta: suscipiunt quasi canes. si
ne discretione: ⁊ sordidis actibus cō/
culcāt ea. ⁊ pro nihilo estimātes q̄ ac/
ceperūt. pueri disputatōib' suis q̄ la
tīb' irrōnabilib' rūpūt vēitā. p̄dica
torē. Et puto n̄ sine rōnabili dīra san
ctū quidē canibus dare veruit solis.
margaritas autē nō dare porcis. Et de
margaritis quidē possumus dicē q̄a
si porcis mitti verant min' immūdis:
q̄nto magis cāib' magl. immūdis. De
scō autē dādo idē estimare nō possum'
Quid enī? Si plus immūdis dare n̄
cōuenit. minus autē immūdis oportet.
Idcirco neq; veritū intelligimus.
neq; mandatum forte. q̄ frequenter ⁊
manū imponimus ⁊ benedictionem
damus etiā porcorū more vinctibus
christianis: Non q̄ illi merentur acci
pere sed nos ex nobis p̄ iusticiā dare
vsurparemus: ne forte plenius scan
dalizati desperant ideo iustum nō est
quia iniustum est: veritū autē nō est q̄
infirmiitati fuerat ignoscendū. Sed q̄
de sanctis cepimus dicere nō est tacē
dus: qm̄ aliud est sanctificatio aliud sā
ctificatum. Sanctificatio autē est qd̄ alter
rū sc̄ificat. Sanctificatum autē alterū
sanctificare nō potest. Quis ipsū sit
sanctum: veputa signas panem tuum
quē manducas: sicut ait ap̄stol' Sc̄i
ficatur enī per verbum dei ⁊ oratio
nem. sanctificasti eū. nō fecisti sanctifi

cationē. Quod autē sacer dos de manu
sua dat: nō solum sanctificatum est s̄
etiā sanctificatio est: quoniā nō solum
hoc datur qd̄ videtur s̄ etiā illud qd̄
intelligitur. de sanctificatio at̄ pane li
cet ⁊ animalibus iactare ⁊ infidelib'
dare quia nō sanctificat accipientem.
Si autē tale est qd̄ de manu sacerdos
tis accipitur quale est qd̄ de mensa mā
ducatur. omnes de mensa manduca
rent ⁊ nemo de manu sacerdotis ac
ciperet. Unde ⁊ dñs in via nō solū
benedixit panem: sed de manu sua de
dit cleophe ⁊ socio eius. Et paul' na
uigans nō solū benedixit panē sed de
manu sua porrexit luce ⁊ ceteris disci
pulis suis. Quod autē de manu por
rigit nec aialib' dādū ē nec infidelibus
porrigēdū: q̄ nō solū sc̄ificatū s̄ etiā
sc̄ificatio est ⁊ sc̄ificat accipientem.

Ecce et dabitur vobis

Transitum consequentem
de capitulo ad capitulū inuenire dif
ficile est: ideo diuersa ponimus s̄m̄ di
uersas estimationes interpretum. Sci
ens dñs q̄ quecunq; mandauerat su
pra hominibus impossibilia erant: et
q̄tum ad naturam humanam sup̄ na
turā. Nā q̄ se nō abstinet a cedibus:
quō se pōt abstine ab ira? Qui se non
abstinet a fornicatiōe quō se abstine
at a p̄cupia? Qui n̄ abstinet a p̄urio:
quō se abstineat a iuramēto? Qui ali
os ferire n̄ cessat. quō se p̄beat ferien
dū? Qui nec amicū sincerē diligit: quō
diligit inimicū? Quid at̄ sic impossi
bile ē: quō elemosynas facē vel orāē vl'
ieiunare: ⁊ nolle hoib' apparē? Quid
at̄ difficili? q̄ nō iudicare peccatē i se
aut nihil sc̄m̄ aut secretū dicē aut da
re indignis? Necessē est vt ⁊ multos
sibi faciat inimicos. Qm̄ igitur maio
ra erant mandata q̄ virtus hūana ē.
trāsmittit eos ad deū cuius gr̄e nihil

h v